

ningerne, vil være at udrede, forlods af Kjøbsummen, og saaledes ikke vil falde Auktionsrefbirenten til Laft, undtagen naar der ikke udkommer Tilstrækkeligt til Dækning af hans Fordring. Forsaavidt Følgen heraf nu bliver, at en senere Prioritetshaver kommer til at finde sig i, at Omkostningerne løbe op til et større Beløb, fordi Auktionen skal være et Middel til, at ogsaa de foregaaende Prioritetshavere kunne faa Fyldestgjældselse, vil Resultatet neppe blive anset for skædende; tænker man sig, at de foregaaende Prioritetshaveres Fordringer ere i Executionstand, vil Refbirenten endog være langt bedre tjent med, at de, som efter Forslagets Ordning, maa slutte sig til hans Forsøgning istedetfor at iværksætte en selvstændig. Den Indvending, der i den omhandlede Henseende kan gøres mod Forslaget, kan altsaa i hvert Fald kun gaa ud paa, at en forfølgende Panthaver kan komme til at bære en noget forøget Udgift i Salær, til sin Sagfører, for at Auktionsvilkaarene i de senere Panthaveres Interesse kunne blive i alle Henseender klart og fuldstændigt affattede. Men det Offer, der saaledes kræves, er vistnok saa ringe, at det ikke kan volde nogen Betænkelse, selv om man betragter Sagen fra en første Prioritetshavers Standpunkt.

Undersøger man dernæst, hvilke Indrømmelser Forslaget kræver af de øvrige i Tingens Berettigede i Modsætning til Auktionsrefbirenten, da vil det sees, at hvad Forslaget fremfor den gjældende Ret fordrer af dem, væsentlig kun er, at de skulle give Møde i det til Konditionernes Forhandling berammede Møde for at erklære sig over disses Lovlighed, eller at de dog i den Anledning skulle anstille Overvejelser og tage Beslutninger. Det er indlysende, at dette slet ikke er noget Offer, forsaavidt Talen er om saadanne Prioritetshavere, som staa fare for, at deres Prioritet ganske eller tildels skal blive udsløttet ved Tvangsauktionen; thi fra deres Side vil der vistnok ogsaa under den bestaaende Ordning blive givet Møde ved Auktionen. Og selv om man tænker paa Prioritetshavere, som vilde have unbladt Saabant, hvis de ikke ved Reglen i § 22 vare blevne tvungne dertil, maa det vistnok forsaavidt de i Prioritet staa bagefter Auktionsrefbirenten, indrømmes, at den Byrde, der saaledes paalægges dem, er for Intet at regne imod de store Fordele, Forslaget byder dem, nemlig Garanti for, at Auktionen holdes paa en i alle Henseender forsvarlig Maade, og for, at Ejendommen ikke tilslaaes en aldeles uværdig Betsøn, samt endelig Udflugt til at faa Betaling uden nogen Rets-

forfølgning. Derimod vil man maatte mene, at Forslaget er gaaet de Panthavere, som i Prioritet staa foran Auktionsrefbirenten, for nær ved at fordre af dem, at de skulle erklære sig over, de af ham forsattede Auktionsvilkaar, og eventuelt i den Anledning give Møde, en Betragtning, som navnlig vil være af Betydning for første Prioritetshavers Vedkommende. Efter den gjældende Ret behøver første Prioritetshaver i Reaalen ikke at byrde sig om, at Pantet sættes til Tvangsauktion af en Anden, men kan uden at give Møde, ved Auktionen roligt afvente dennes Udfald, medens han efter Forslaget kan blive nødsaget til, skjønt han intet andet onsker end fremdeles at lade sin Kapital forblive henstaaende i Ejendommen, endog flere Gange at have Møjslighed, og sætte sig i Udgift for at lade møde i Anledning af sekundære Prioritetshaveres Auktioner. Dette kan synes at være en ikke ringe Ulempe, og man vil maatte befrygte, at Følgen heraf skal blive, at Kapitalerne især under den udstrakte Udgang, der nu er til at faa dem anbragte paa andre Maader, skulle blive dragne bort fra de faste Ejendomme. Ligeoverfor en saadan Betragtning maa det for det Første fremhæves, at det vistnok allerede nu ingenlunde er ualmindeligt, at første Prioritetshaver lader møde ved en over Pantet af en sekundær Panthaver afholdt Auktion. Det vides saaledes, at Overformynderiet i Kjøbenhavn altid lader møde, naar det bringer i Erfaring, at en Ejendom, hvort Overformynderiet har Pant, gaar til Tvangsauktion. Dernæst maa det hævdes, at det i mange Tilfælde vistnok vil være aldeles uden nogen Betænkelse, at indføre den omhandlede Mødepligt. Dette gjælder navnlig, naar Talen er om offentlige Instituter, som i større Udstrækning laane ud mod Pant i faste Ejendomme. Saadanne Instituter ville paa de fleste Steder i Landet have fast antagne Fuldmægtige, og det synes at maatte være af mindre Betydning for dem, om de af en saadan Fuldmægtig maa fordre, at han i et noget større Omfang end hidtil maa give Møde ved Tvangsauktioner. Det Anførte finder Anvendelse paa Kreditforeningerne og vistnok paa adskillige Banker og Sparekasser. Om Overformynderiet er tale ovenfor. For private Kapitalister og saadanne offentlige Instituter, der ikke have Karakteren af Laanestituter, vil det derimod vel kunne medføre nogen Ulempe at skulle sætte sig i Udgift i den omhandlede Anledning, men i saa Henseende maa det mærkes, at Forslaget ved forskellige Bestemmelser har søgt at gjøre den omhandlede Mødepligt saa lidt byrdefuld som muligt. Ifølge § 22 3die Stykke skal